

ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ κ. ΝΙΚ. ΛΑΣΚΑΡΗ

ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ ΤΑ ΓΡΑΜΜΕΝΑ

(Κωμικοσαρκαστικόν διήγημα)

Σ' ένα χαμηλό σπιτάκι, έκει κατά την συνοικίαν του "Αϊ-Νικόλα του Ραγκαβά, ή κυρά Δημήτριναι, μία από τις πολυώνυμες μάγισσες που έπλημμύρησαν τώρα τελευταία τός 'Αθήνας, έκανε χουσές δουλειές με τούς παντοειδείς κουτούς άμφοτέρων τών φύλων.

Η συνοικία δλόκληρος ήταν άνάσσιος με τις έπιτυχίες της μάγισσας. Και τί δέν ελχεν είλη και δέν ξεδιαλύθη!

Σιγά σιγά ή φήμη της κυράς Δημήτριναις διεδόθη εις όλας τός συνοικίας τών 'Αθηνών και εις όλα τά κοινωνικά στρώματα. Μικροί, μεγάλοι, άνδρες, γυναίκες, φτωχοί, πλούσιοι, άριστοκράτες, μπουρζουάδες, πολιτικοί, στρατιωτικοί, έπιστήμονες, παπάδες, διάκοι, παπαδιάς, έτρεχαν στην μάγισσα να τούς είλη την τύχη τους. Και όλοι έμεναν κατενθουσιασμένοι από τις προφητείες της. Περισσότερον όμως άπ' όλους ή κυρά Δημήτριναι, ή όποια και μόνη εθρε κυριολεκτικώς... την τύχη της!

Μόνον ό κύρ Γιάννης, ό φαρμακοποιός της συνοικίας, δέν ήθελε ν' άκούση τίποτ' άπ' αύτά. Κάθε τόσο που τόν συναντούσαν οι φίλοι του στά λουτρά του Φαλήρου, γιατί ό κύρ Γιάννης ήτο μειώδης με τή θάλασσα, εις μάτην τόν προέτρειπαν να συμβουλευθή και αύτός την μάγισσα.

— Σάν δέν ντρέπεσθε και λίγο, τούς έλεγε, να κάθσθε και να πιστεύετε τις παλάρδες της παληόγγρας!... Και καλά ή γυναίκες, άμ' έσεις κοτζύμ άντρες με μιá πήχμ μουστάκι!...

— Μά τί να ντραπούμε, που ό,τι μάς ειπε ξεδιαλύθη!

— Τά μυαλά σας και μιá λαιρά!

Και ή ημέρες παρήρχοντο και ό κύρ Γιάννης έμενεν άνένδοτος εις τās συμβουλās τών φίλων του, τόσο που τελευταία άπηγόρευεν εις αύτούς και να τού κάνουν καν λόγον περι της μάγισσας. Εις την τελευταίαν του αυτήν άπόφρασην κατέληξεν ό φαρμακοποιός κυρίως από την ήμεραν που ή μάγισσα ελπεν εις τόν κουμπάρον του τόν Κουμπούρη ν' άγοράση ένα λαχόν του μεγάλου λαχελού, τού άθροισμα τού άριθμού τού όποιού ν' άποτελή τόν άριθμό 23.

— Άκούς έκει καμώματα, έλεγε. Κ' έκανε τόν κόσμο άνω κάτω ό τενεκές να γυρεύη λαχειό, όπως τού ελπεν ή μάγισσα!

— Κι' άν τού λέση; τού έλεγαν οι φίλοι του θα πιστέψης;

— Μά γιατί να είσθε τόσο άνόητοι; Άν ήξερε μωρέ ήλιθιοι, ή μάγισσα ποιός άριθμός θα κερδίση θά τόν άγόραζεν αυτή... Κουτή ήταν να τόν είπη σε άλλον;

Ο συλλογισμός τού κύρ Γιάννη έφάνη τόσο λογικός εις τούς φίλους του, ώστε την στιγμήν έκείνην δέν τού έδωσαν καμίαν άπάντησιν.

Κατά σατανικήν όλως σύμπτωσην, την ήμεραν της έκκυβέσεως τού λαχελού, πρώτος λαχόνς έκληρώθη ό 435218, τó άθροισμα τών άριθμών τού όποιού άπετέλει τόν άριθμόν 23. Άκριβώς δηλαδή ό,τι προείπεν ή μάγισσα εις τόν Κουμπούρη.

Μόλις έμαθε τού πράγμα ό κύρ Γιάννης ήχησε να σκέπτεται κάπως διαφορετικά άπ' ότι έσκέπτετο ως τότε.

— Τά είδες; τού ειπαν οι φίλοι του, όταν τόν συντήνησαν καθήμενον σκεπτικόν πρό τού γραφείου του. Ο κουμπάρος σου ό Κουμπούρης ξεέροδισε τόν πρώτον άριθμόν τού λαχελού. Κ' ύστερα λές να μήν πιστεύουμε την μάγισσα.

Ο κύρ Γιάννης, άφου τούς έκύτταξε κατάματα σιωπηλός επ' άρχετόν, τούς ειπε:

— Δέν βαρύνεσθε! Σύμπτωσης και τίποτε περισσότερο!...

— Καλέ, τί σύμπτωσης και ξεσύμπτωσης, καιρός ένε να πές και τού λόγου σου να οωστήσης τή μάγισσα.

— Σάν παλαβώσω κ' έγω σαν κ' έσάς, τότε θα πάω. 'Επί τού παρόντος είμαι πολύ καλά εις την ύγεια μου!...

— Όπως αγαπάς, κύρ Γιάννη, όπως αγαπάς! ειπαν οι φίλοι του και τόν άφήσαν να μαλλιοτραφέται με τις σκέψεις του.

Δέκα όλες ημέρες έπέρασαν από την εκκύβεισιν τού λαχελού και ό κύρ Γιάννης; ούτε στο φαρμακείο του έφαίνετο πια, ούτε στα λουτρά του Φαλήρου κατέβαινε.

Ένα άπόγευμα τόν συνήνησαν οι φίλοι του περιλύον και μελαγχολικόν εις ένα από τα άπόκρητρα καφενεδάκια της συνοικίας τών.

— Καλέ, κύρ Γιάννη, χάθηκες άπ' τόν κόσμο; τόν ήρώτησαν. Τί έγινες τόσες ημέρες;

— Τί να γίνω...

— Πώς δέν σε είδαμε στα λουτρά;

— Ούτε και θά με ξαναϊδήτε!

— Μπα! και γιατί;

— Γιατί;... Έγώ τó ξέρω...

— Μά τί σου συμβαίνει... για λέγε μας... Σου τó απαγόρευαν

οι γιατροί;

— Όχι!... αλλά... ειπε και διέκοψε την φράση του με άναστεναγμόν βγαλιέμον μέσα από τα φυλλοκάρδια του.

— Μά τέλος πάντων, θά μάς πής τί έχεις;

— Τί έχω; τί έχω;... Μ' έπήρατε στο λαϊμό σας!... Μ' έπήρατε στο λαϊμό σας!

— Έμεις;

— Έσεις, να!

— Μά...

— Αυτό που σάς λέω!... Δέ μ' άφίνατε στην ήσυχία μου... μόνο...

— Μά για έξηγήσου.

— Τί να έξηγηθώ!... Νά! έπήγα στην μάγισσα!...

— Άμ! μιλά μας έτσι, αδελφέ! ειπαν οι φίλοι του και άρχισαν τά γέλια.

— Γελάτε, αϊ, γελάτε!... Με καταστρέψατε, που άπ' τόν θεό να τώβρετε!

— Μά γιατί; τί σου ειπε;

— Τί μου ειπε;... Μου ειπε να φυλάγουμε άπ' τή θάλασσα, γιατί αυτή θά με φάη!...

— Αϊ, και ήταν αύτός λόγος για να μελαγχολήσης! Άφου σου ειπε να φυλάγεται... Νά φυλάγεται!...

— Έτσι τó λέτε σεζ!...

Έκτοτε ό κύρ Γιάννης άκουγε θάλασσα και τόν έπιανε τεταρταίος πυρετός! Έβλεπε τó Φάληρον από μακρυνά και τόν έπιαναν σπασμοί! Τέτοιος φόβος τόν ελχε καταλόβει, ώστε ούτε εις τις κούρσες πιά έπήγαινε που γι' αυτές ήταν μανιώδης; γιατί ήταν, έλεγε, κοντά ή θάλασσα κι' ούτε τή μυρουδιά της ήθελε ν' άκούση! Μ' άλλα λόγια, ή θάλασσα έσπασε κυριολεκτικώς τó ξύλο τού γιού του, διότι τόν άκουσε να διαβάση μεγαλοφώνως την «Κύρου άνάβασιν» και να τονίση ιδιαίτέρας την φράσην: «Θάλασσα, θάλασσα!»

Ένα βράδυ έσπασε κυριολεκτικώς τó ξύλο τού γιού του, διότι τόν άκουσε να διαβάση μεγαλοφώνως την «Κύρου άνάβασιν» και να τονίση ιδιαίτέρας την φράσην: «Θάλασσα, θάλασσα!»

Ένα άλλο βράδυ, ζαλιμένος καθώς ήταν από τή δουλειά της ήμέρας, άντι να δώση εις ένα του πελάτην τρεις ούγκιες καθάρσιου, τού έδωσε πενήντα δρόμα άκουα-φρέτε.

— Άχ! κύρ Γιάννη, τού ειπεν ό πελάτης του άμα άνεληφθη τó λάτσο, πάλι θάλασσα μου τάκωνες!

— Θάλασσα, ειπες! θάλασσα! Νά γαρμινισθής γλήγορα άπό δώ, παληάνθρωπε, που θά μου είπης θάλασσα!... Έξω γλήγορα! ειπε και έξαπλώθηκε κάτω μαρμας φαρδύς, προς μεγάλην έκπληξιν τού πελάτου του.

Και με παρομοίου είδους έπεισόδια διέφρυν οικτρώς ό βίος τού δυστυχισμένου φαρμακοποιού.

Μιάν άπογευματινήν, δυό τρεις φίλοι τού κύρ Γιάννη, κατερχόμενοι εις Φάληρον διά της λεωφόρου Συγγεού, ήναγκασθήσαν να σταματήσουν έκει παρά τó θέατρον Κωστάκη, όπου τόση ήτο ή συγκέντρωσις τού κόσμου, ώστε ήτο άδύνατος ή διάβασις τού αυτοκινήτου.

— Μά τί συμβαίνει; ήρώτησαν ένα τών έκει παρευρισκομένων.

— Νέα πάλι καμώματα της Ούλεν!... δέν βλέπετε που κοντεύουμε να πνιγούμε, ειπε κ' έδειξε μιάν δλόκληρον λιμνοθάλασσαν που δυο πήγαινε και μεγαλώνε.

— Κανένας σωλήνας πάλιν έσπασε;

— Ό κεντρικός! Σωστή έκρηξις πυριτιδοποιείου! Τά νερά άνατινάχτηκαν με τόση δύναμη που επέταξαν ψηλά εις τόν άέρα δυό δυστυχισμένους που καθόντουσαν έδώ άπ' έξω. Ο ένας μάλιστα έπνιγη... Νά τον κιόλας... ειπε κ' έδειξε τόν νεκρόν κάποιου ήλικιωμένου που τόν έπιβίβαζαν οι άστυφύλακες σ' αυτοκίνητον.

— Και ποιός ήταν ό δυστυχισμένος... τόν ξέρεις;

— Πώς δέν ξέρω... ό κύρ Γιάννης ό φαρμακοποιός πούχει τó φαρμακείο του κει πάνω στον "Αϊ-Νικόλα τών Ραγκαβά.

— Ο κύρ... ό! τόν δυστυχισμένο!... Κ' ύστερα, λέει, μη πιστεύεις τις μάγισσες! Ορίστε!... Άπέφυγεν ό κακομοιριασμένος τή θάλασσα σαν ό διάβολος την έκκλησία... και ξεκίνησεν ή θάλασσα από τó Φάληρο κ' ήρθε να τόν πνίγη στην 'Αθήνα!...

Μεγάλο τά έργα σου, ό Ούλεν! Μεγάλα!...

Νικ. Ι. Λάσκαρης

Ο κ. Νικ. Λάσκαρης